

USPON I PAD

ISTORIJA SVETA U DESET CARSTAVA

POL STRATERN

Prevela
Tatjana Bižić

 Laguna

Naslov originala

Paul Strathern

RISE AND FALL

A History of the World in Ten Empires

First published in Great Britain in 2019 by Hodder & Stoughton

An Hachette UK company

Copyright © Paul Strathern 2019

Kajzeru i Lenjinu

The right of Paul Strathern to be identified as the Author of the Work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

Uvod: Tri slikovite priče o carstvu	9
1. Akadsko carstvo	19
2. Rimsko carstvo.	41
3. Omajadski i Abasidski kalifat	62
4. Mongolsko carstvo	81
5. Dinastija Juan	102
6. Astečko carstvo	122
7. Osmansko carstvo	145
8. Britansko carstvo	168
9. Rusko carstvo	185
10. Američko carstvo	206
<i>Zahvalnost</i>	<i>227</i>
<i>Izvori i reference</i>	<i>229</i>

Uvod

Tri slikovite priče o carstvu

Na početku XV veka Kina je bila najnaprednija civilizacija na svetu. Bila je to zemlja čija je čuda u Evropu doneo Marko Polo. Džu Di, treći car dinastije Ming, naredio je zapovedniku svoje mornarice Dženg Heu da isplovi iz Kine da bi istraživao „okeane sveta“.

Dženg He je bio u službi cara Džu Dija otkako je u ranoj mladosti zarobljen i, prema tadašnjim običajima, kastriran. Dženg He je potom postepeno napredovao sve dok nije postao veoma moćan čovek – politički i fizički. Očevici su ga opisali kao ljudekaru višu od dva metra, skoro metar i po široku u struku. Razmere mornarice kojom je zapovedao bile su još impresivnije. Činilo ju je više od tri stotine džunki sposobnih za plovidbu okeanom, s ukupnom posadom brojnijom od 28.000 ljudi. Zapovednikov brod-riznica, čiju je kopiju moguće danas videti u Nankingu, bio je dug sto pedeset metara. Duže od četiri veka – sve do Prvog svetskog rata – morima nije zaplovila nijedna flota koja bi se mogla porediti s ovom.

Od 1405. do 1424. godine Dženg He je putovao na šest plovidbi i oplovio mora od Vijetnama do Indonezije, od

Burme, Indije i Cejlona do Persijskog zaliva i uz Crveno more sve do Džede, pa oko roga Afrike na jug sve do Kenije. Tačni podaci o ovih šest putovanja više ne postoje, ali po svemu sudeći Dženg He je preplovio jednako rastojanje kao da je dvaput oplovio Zemljinu kuglu oko polutara. Među mnogim čudima koja je s plovidbi doneo u Kinu bila je i jedna žirafa iz Somalije. Žirafa je u Kini izazvala senzaciju, potvrdivši da uistinu postoji *čilin* iz kineskih legendi, koji je u VI veku p. n. e. predskazao dolazak „cara bez prestola“ – filozofa Konfucija, kako će se smatrati prema kasnijim tumačenjima, čije su ideje vodile Kinu puna dva milenijuma.

Godine 1430, kada je zakoračio u svoju šezdesetu, Dženg Heu je naređeno da pođe i na sedmo putovanje i da ovog puta plovi „sve do kraja sveta“. To će putovanje potrajati tri godine, ući u legendu, a Dženg He se s te plovidbe nikada neće vratiti. Prema kontroverznim tvrdnjama istoričara pomorstva Gavina Mindžiza, Dženg He je oplovio oko Rta dobre nade i stigao do zapadne Afrike, a odatle preko Atlantika do Amerike i oko rta Horn na sever sve do Kalifornije. Jedan zapovednik nižeg čina koji se odvojio od glavnine Dženg Heovih brodova dospeo je, navodno, do Grenlanda i vratio se u Kinu preko severnog Sibira, putem koji je verovatno bio plovni zahvaljujući toplijem klimatskom razdoblju u srednjem veku. Jedan drugi je, kako kažu, doplovio do Australije, Novog Zelanda i prvih ledenih ploča na pragu Antarktika.

Prema Nilu Fergusonu, istoričaru s Harvarda, dokazi za hipoteze Gavina Mindžiza „u najboljem su slučaju derivativni, a u najgorem nepostojeći“. Uprkos tome, provokativna odstupanja otkrivena su u vidu kineske DNK pronađene kod venecuelanskih plemena, „izvesnog broja srednjovekovnih kineskih sidara ... pronađenih uz kalifornijsku obalu“ i nekim začuđujuće vidovitim pomorskim kartama, koje

prikazuju neka obalska područja pre nego što će evropski istraživači iz XV veka prikupiti te podatke. Potvrda da su Mindžizove zaprepašćujuće pretpostavke o Dženg Heovom legendarnom sedmom putovanju ozbiljno shvaćene u određenim krugovima predstavljena je javnosti kada je kineski predsednik Hu Đintao u obraćanju australijskom parlamentu 2003. godine izjavio da su Kinezi otkrili Australiju tri veka pre kapetana Kuka. Po svemu sudeći, to je sad usvojeno kao deo zvanične kineske istorije.

Posle Dženg Heove smrti u Indiji 1433. godine, na kineskom carskom dvoru na moćne položaje su se uspeli novi carski doglavnici, sledbenici Konfucijanstva, koji su imali „neprijateljski stav prema trgovini ... i svemu tuđinskog porekla“. Usledio je niz carskih hajdina – „morskih zabrana“, kojima se kineskim brodovima zabranjuje plovidba u strane zemlje i trgovina s njima. Zvanična svedočanstva o Dženg Heovim putovanjima uništena su, a carski brodovi zatočeni su u luci, gde su uskoro počeli da propadaju. Prvobitno je proglašeno da su ove zabrane odbrambena mera protiv japanskih gusara, ali je nehotična posledica bila izolacija Kine od spoljnog sveta. Napredna, otvorena civilizacija Ming počela je da okoštava i „jedno od najvećih razdoblja sređene vladavine i društvene stabilnosti u istoriji čovečanstva“ zapalo je u fazu propadanja.

Naša druga veoma rečita priča koja se tiče etosa i nasleđa carstva događa se oko tri stoleća kasnije, baš kada su kinesku izolaciju počeli da remete dolasci evropskih trgovaca – portugalskih, holandskih i britanskih. U to vreme Britanci su već bili počeli da nameću svoju kolonijalnu vlast u Indiji. Primer ovog razvoja događaja odigrao se 1770. godine, kada je Bihar, jedna od pokrajina na severoistoku Indije, stradao od jednog među čestim naletima gladi. Voren Hejstings, prvi

pravi vladar kolonijalizovane Indije, naredio je da se sagradi skladište žita u Patni. Kapetanu Džonu Garstinu, inženjeru Vojske Istočnoindijske kompanije, naređeno je da podigne žitni silos „da bi se trajno sprečila glad u pokrajini“.

Kao plod ovog graditeljskog poduhvata nastala je izvanredno maštovita građevina, koju domaće stanovništvo zove Golgar – okrugla kuća. Visok trideset metara, obima gotovo sto pedeset metara u podnožju, Golgar dominira nad okolnim indijskim kućama, a s vrha se pruža pogled na Patnu i Gang, za Hinduse svetu reku. Kupolasta struktura prepoznatljiva je domaćem stanovništvu kao slična podjednako budističkim stupama i kupolama islamskih džamija. Uz kupolu se penje spiralno stepenište, uz koje su indijski nosači donosili vreće žita i praznili ih kroz otvor u kupoli, puneći postepeno poluloptastu unutrašnjost količinom žita dovoljnom da se ubuduće spreči glad. Za Golgar će biti rečeno da nosi pečat „mačizma imperijalističkog prisustva“ i da je „najčuvanija od građevina Britanske imperije u Indiji namenjenih za praktičnu javnu upotrebu“.

Kapetan Garstin naredio je da se na njegovom arhitektonskom remek-delu ukleše natpis: „Prvi put napunjeno i javno zatvoreno...“ Natpis je ostao nedovršen. Prema rečima Emili Idn, engleske pesnikinje iz viktorijanskog doba koja je boravila u Patni, za Golgar je „ustanovljeno da je neupotrebljiv“. Kad sam ja bio u Patni i kad su mi pokazali ovu slavnu građevinu, i dalje u sasvim dobrom stanju gotovo dva veka pošto je dovršena, saopšten mi je razlog njene beskorisnosti. Prema rečima mog vodiča, vrata u podnožju kupole, kroz koja je žito trebalo da se uzima iz skladišta pošto bude napunjeno, napravljena su tako da se otvaraju samo ka unutra.

Neki današnji izvori osporavaju ovu značajnu pojedinost, ali ja u Patni nisam uspeo da pronađem nikoga ko nije bio čvrsto uveren u istinitost ove krajnje nekompetentnosti i patnji koje su domaćem stanovništvu kasnije prouzrokovali Britanci. Moguće je da su takva gledišta bila naglašena usled činjenice da su mnogi ljudi s kojima sam razgovarao imali dovoljno godina da im poslednja velika glad koja je zahvatila Bihar 1966–1967. godine ne bude tek prepričavana priča iz narodne prošlosti.

Naša treća priča o carstvu dovodi nas do savremenog doba, za koje, kao što ćemo videti, imamo dosta razloga da verujemo da će biti era poslednjih ljudskih carstava. Dva sadašnja velika svetska carstva kao da su čvrsto rešena da unište ceo svet.

Godine 1945. američki projekat *Menhetn*, s Robertom Openhajmerom na čelu, hitao je ka dovršenju prve atomske bombe na svetu. Mnogi naučnici koji su radili pod Openhajmerovim vođstvom u Los Alamosu, daleko u pustinji u Novom Meksiku, pobegli su iz Nemačke pred nacističkim progonima Jevreja i o njima se s ironijom govorilo kao o „Hitlerovom poklonu“ zapadnim saveznicima. Pre nego što će Openhajmer izvesti prvu probnu eksploziju, neki od vodećih naučnika u njegovom timu, a pre svih mađarski Jevrej Edvard Teler, istakli su opasnost da bi atomska eksplozija mogla da zapali atmosferu i spali sav živi svet na Zemlji. Openhajmer je šefu svog odeljenja za teorijsku fiziku, nemačkom Jevreju Hansu Beteu dodelio zadatak da proračuna verovatnoću ovakvog ishoda.

Iako se u tajnom izveštaju koji su Openhajmer i Teler na kraju podneli tvrdi da takva kataklizma nije moguća, dvojica naučnika su ipak osećala potrebu da dodaju:

Usled složenosti rasprave, međutim, i pomanjkanja zadovoljavajućih eksperimentalnih temelja, dalji rad na ovom pitanju bio bi krajnje poželjan.

Bez obzira na ovo, prva atomska bomba je detonirana.

Isto pitanje ponovo je postavljeno 1952. godine, pre detonacije prve hidrogenske bombe, čiji je tvorac pre svih ostalih bio sam Teler. I ovog puta je, posle pažljivih proračunavanja, zaključeno da je opasnost da će planuti sama Zemljina atmosfera zanemarljiva. Prva hidrogenska bomba je testirana, kao što je i nameravano. Smesta je postalo očigledno da nisu sva brižljiva proračunavanja bila tačna – neka čak ni približno. Za samu detonaciju ispostavilo se da je bila *dva i po puta jača* nego što je matematika predvidela.

U roku od svega nekoliko godina nadmetanje dva velika carstva – Sjedinjenih Američkih Država i Sovjetskog Saveza – koja su težila prevlasti nad celim svetom dostiglo je stanje apsurdna: oba su nagomilala dovoljne količine atomskog naoružanja da unište svet ne jednom nego nekoliko puta. Suparništvo je kulminiralo Kubanskom raketnom krizom 1962. godine. Bilo je to u suštini nadmetanje „ko će prvi trepnuti“ između Amerike i Sovjetskog Saveza. Armagedon je izbegnut za dlaku, zahvaljujući tome što su Sovjeti „trepnuli prvi“. Prema onome što će nekoliko decenija kasnije napisati Aleks Velerštajn, istoričar atomskog naoružanja, kubanska kriza bila je „još opasnija nego što je većina ljudi shvatala u to vreme i još opasnija nego što je većina ljudi svesna danas“.

Bila je to samo jedna od nekoliko „jedva izbegnutih nesreća“, situacija u kojima je jedno od dva velika savremena carstva moglo odlučiti da raznese ceo svet radije nego da prihvati poraz. Možda najbolje dokumentovan incident

tiče se „čoveka koji je spasao svet“. Dvadeset šestog septembra 1983. godine potpukovnik Stanislav Petrov bio je na dužnosti u bunkeru za rana upozorenja na nuklearnu opasnost Serpuhov-15 u blizini Moskve. Nešto posle ponoći jedan računar preneo je informaciju sa sovjetskog satelita da je Amerika ispalila na Sovjetski Savez interkontinentalnu balističku raketu.

Prema politici „odvraćanja“ poznatoj kao uzajamno zajemčeno uništenje, koja je u to vreme bila usvojena i u Sjedinjenim Američkim Državama i u Sovjetskom Savezu, Petrov je trebalo smesta da lansira sveobuhvatni nuklearni protivnapad. Potpukovnik Petrov je umesto toga zaključio da je računar dao lažnu uzbunu i prekršio je naređenje, smatrajući da Amerika, da je zaista napala Sovjetski Savez, ne bi lansirala samo jednu raketu. Kompjuterizovani sistem za upozoravanje ubrzo mu je prijavio još projektila. Petrov nije imao načina da proveri da li su u pravu kompjuteri ili njegova intuicija, ali je ponovo rešio da je posredi greška, izuzetan sticaj slučajnosti, i nije aktivirao protivnapad.

U izveštaju o incidentu napisao je sledeće:

Kasnije je utvrđeno da je lažnu uzbunu izazvao redak odsjaj Sunčeve svetlosti koji je s visokih oblaka pao na satelit... Greška je kasnije korigovana poređenjem s podacima s geostacionarnog satelita.

Svaka od ove tri priče rasvetljava neke aspekte stvaranja carstva: smisao za pustolovinu, mehanizme vladavine i tvrdokornu težnju za nametanjem čiste moći. Kao što smo videli, često takva dostignuća obuhvataju i autodestruktivne elemente – a da i ne govorimo o maštovitom iskrivljivanju činjenica. Mnogostrukost sinhronizovane

organizacije uložene u stvaranje i funkcionisanje jednog velikog carstva svakako je najsloženije dostignuće čovečanstva, zaslužno za veliki deo našeg formativnog istorijskog razvoja. Ironija, međutim, leži u tome što se letopisi carstva često više tiču etosa nego istorijskih podataka. Naš pojam o carstvu, pa bio on dobro potkovan znanjem ili zasnovan na ratobornoj rodoljubivosti, ostaje sve do današnjeg dana dvoznačan – kao što je vidljivo i u sledećim dvema slikama iz naše savremene kulture.

U priči Franca Kafke *U kažnjeničkoj koloniji* jedan kolonijalni oficir pokazuje putniku-istraživaču genijalnu mašinu koju je konstruisao njegov komandant. Svakoga ko poćini neki prestup vezuju u mašinu, koja zatim kažnjeniku sporo i mućno ispisuje po telu zakon koji je prekršio, sve dok na kraju ne podlećne tim mukama. Kolonijalni oficir je toliko opijen ovom mašinom da zahteva lićno da demonstrira putniku kako ona radi. Pošto je namestio mašinu da mu u telo ureže reći: „Budi pravićan!“, smešta se unutra. Po nesreći, mašina se kvari i raspada, te umesto da izvede sloćenu operaciju za koju je predvićena, otima se kontroli i ubija oficira užasnom smrću. Nije zaista teško protumaćiti ovu zagonetnu sliku carstva na razne naćine, ali malo je mogućih optimistićnih tumaćenja.

Druga slika je podjednako paradoksalna, mada nešto manje mućna. Ona potiće iz filma *Monti Pajton – Źitije Brajanovo*. U jednoj sceni voća Narodnog fronta Judeje, koga igra Dćon Kliz, odrćava tajni sastanak na kome drći govor pozivajući sve verne stranci da ustanu i zbace jaram koji im je nametnulo rimsko carstvo. Govor okonćava retorskim pitanjem: „Šta su Rimljani ikada ućinili za nas?“ Jedan po jedan, ćlanovi Narodnog fronta Judeje iznose zapravo netraćene odgovore, sve dok njihov voća ozlojećeno ne uzvikne:

U redu... u redu... ali osim bolje kanalizacije, medicine, obrazovanja, navodnjavanja, zašćite javnog zdravlja, puteva, snabdevanja pitkom vodom, kupatila, javnog reda... šta su Rimljani *ućinili* za nas?

Ove tri priće i dve slike o carstvu moćemo posmatrati kao paradigme jednog šireg uopćštavanja samog carstva i gledišta koje smo mi o carstvu stekli.

Sve nas ovo dovodi do nezgodnog pitanja šta taćno ćini jedno carstvo. Kako glasi definicija carstva? Da li ona ostaje ista kako se svetska istorija odvija? U Oksfordskom rećniku engleskog jezika definicija carstva glasi:

Prostrana teritorija (naroćito konglomerat viće zasebnih drćava) pod jednim carom ili vrhovnim vladarom; takoćde konglomerat zasebnih teritorija pod vladavinom jedne suverene drćave.

Ovom definicijom postavljen je samo osnovni okvir. Neizbećno je da se kako vekovi protiću taj okvir zaodeva razlićitim ruhom – pri ćemu ne podrazumeva svako preoblaćenje ono što danas smatramo progresivnim elementima razvoja.

Kao što je ranije već naznaćeno, mora se smatrati da opis carstva podrazumeva takve elemente kao što su avanturistićki duh, mehanizmi vladavine i moć – prvobitno u obliku rata. Zapravo, rat i iz njega proisteklo pokoravanje tućinskih naroda, po svemu sudeći, jesu formativni zamajac iz koga se razvijaju carstva. Ćesto, ali ne i neizostavno, slede „civilizatorski“ aspekti. Moglo bi se reći da nije nikakva slućajnost što se civilizacija (u svojoj zapadnoj formi) svetom širila brće nego ikada pre upravo u veku u kome su buknila dva svetska rata, za kojima je usledila opasnost i od trećeg.

S druge strane, od poslednjih decenija tog veka, pa već poduboko u ovaj vek, u svetu nije bilo ratova po razmerama ravnih onima iz prethodnih razdoblja, dok je istovremeno napredak, naročito u obliku revolucionarnog razvoja informatičkih tehnologija i svega što one sa sobom nose, preobražavao svet u ranije neviđenom obimu. Imajući na umu ovako mnogostruke aspekte carstva, možemo sada da se posvetimo istoriji sveta odslikanoj u deset vrhunskih primera ovog fenomena.

I Akadsko carstvo

Pre otprilike pet hiljada godina sedelačke poljoprivredne zajednice iz poznog bronzanog doba počele su da se stapaju u prepoznatljive, društveno organizovane civilizacije u tri zasebna područja sveta. Najstarija je nastala pre 3000. godine p. n. e. u Plodnom polumesecu, koji se proteže od Gornjeg Egipta, uz obalu istočnog Sredozemlja, pa dolinom Tigra i Eufrata do Persijskog zaliva. Sličan razvoj odigrao se oko dve i po hiljade godina p. n. e. u dolini Inda (otprilike na području današnjeg Pakistana), a pola milenijuma kasnije uz Žutu reku u Kini. Za sva ova područja suštinski su važne velike reke, koje navodnjavaju okolnu zemlju i često je plave. Herodot, otac istorije, ostavlja nam u V veku p. n. e. jedan od najstarijih opisa godišnjih plavljenja u dolini Nila:

Za vreme plavljenja Nila samo se naselja vide iz vode, izviruju iznad površine kao ostrva rasuta po Egejskom moru. Dok poplava traje, brodići se ne drže reka i kanala, nego plove i preko polja i ravnica.

U dalekoj prošlosti jedna takva poplava očigledno se pretvorila u katastrofalni potop koji je nosio sve pred sobom. Zbog toga ne čudi što najstariji mitovi svake od ovih triju civilizacija zasebno govore o velikoj poplavi koju su bogovi poslali da potopi svu zemlju, dopustivši da preživi samo nekoliko izabranika. U biblijskoj verziji potopa preživljavaju Noje i njegova porodica u svom kovčegu, u kome se takođe nalazi „po dvoje od svakoga tijela... ptica i stoke, i zvijeri, i svega što gamiže po zemlji“.* Kad se potop povukao, Nojeva barka se nasukala na planinu Ararat, na krajnjem istoku današnje Turske, blizu granica s Jermenijom i Iranom, na gornjim obodima sliva Eufrata.

Na suprotnom kraju Plodnog polumeseca, u Egiptu i Mesopotamiji, koja je približno pokrivala teritoriju današnjeg Iraka, počele su da se razvijaju dve zasebne civilizacije. U Egiptu je razdoblje starog carstva počelo 2686. godine, ujedinjenjem Gornjeg i Donjeg Egipta. Možda pola milenijuma pre toga sazrela je sumerska civilizacija u plodnom području između Eufrata i Tigra, koji su se u to vreme svako za sebe ulivali u Persijski zaliv.** Tehnološke inovacije nastale na području Plodnog polumeseca obuhvatale su razvoj poljoprivrede i navodnjavanja obradivih polja, te izum točka i stakla.

Pismo su izmislili Sumeri. Prvobitno su ga činili okrugli znaci utisnuti u vlažnu glinu, koja je zatim pečena da bi zapis ostao trajan – verovatno je to bio broj grla stoke, merica žita i tako dalje. Kada je kao pisaljka uvedena trska

* Postanje, glava 7, stihovi 15 i 21, prilagođeno na osnovu Daničićevog prevoda. (Prim. prev.)

** Usled taloženja mulja formirala se zajednička delta Eufrata i Tigra, a severozapadna obala Persijskog zaliva se pomerila oko sto pedeset kilometara jugoistočno u odnosu na svoj položaj u antička vremena.

s klinasto oblikovanim vrhom, ti utisnuti znaci razvili su se u klinasto pismo, sastavljeno od simbola koji su mogli da predstavljaju razne predmete i bića, a kasnije da prenesu i sam jezik. Sumerski jezik govoren na jugu Mesopotamije klasifikovan je kao jezički izolat (ili izolovani jezik); drugim rečima, sumerski jezik je, po svemu sudeći, samonikao, nije se razvio ni iz jednog prethodno postojećeg jezika – ako se izuzme, možda, neki opšti jezik s početka starijeg kamenog doba. Sumeri su bili žitelji nezavisnih gradova-država, od kojih je svaki verovatno brojao dvadeset do trideset hiljada stanovnika. Teritorijalne granice među tim gradovima-državama bile su obeležene kanalima za navodnjavanje i kamenovima međašima. Prema gledištu većine stručnjaka za ovu tematiku, Sumeri su tvorili civilizaciju, ali ne i carstvo. Ipak, iz ove inovativne civilizacije izniklo je Akadsko carstvo (2334–2154. p. n. e.).

Jedan od najranijih pomena o Akadu nalazimo u Postanju, prvoj knjizi Biblije. Tu se beleži da je Nevrod (Nimrod), praunuk Nojev, osnovao carstvo, koje je obuhvatalo Vavilon i Arhad (Akad). Prema mitu, Nimrod je sazidao Vavilonsku kulu, koja je trebalo da dopre uvis sve do samih nebesa. Ovo je toliko razgnevalo Boga da je graditeljima „pomeo jezik“ – primorao ih da govore različitim jezicima i da se ne razumeju međusobno, čime im je osujetio napore i izdelio čovečanstvo na razne jezičke grupe. Neki mitovi poistovećuju Nimroda s Gilgamešom, junakom istoimenog epa, najstarijeg velikog književnog dela za koje znamo. Iz ovoga se da videti da je Nimrod verovatno mitska ličnost, koja obuhvata elemente nekoliko drevnih junaka čiji je identitet ostao zamućen u preistorijskim vremenima.

Prvi istorijski potvrđen vladar Akadskog carstva bio je Sargon, rođen oko sredine XXIII veka p. n. e. Stvarno ime

koje su roditelji dali ovom čoveku ne znamo: Sargon naprosto znači istinski kralj. Pojediniosti Sargonovog života i vladavine ostaju predmet sporenja među naučnicima, namećući neophodnost izbora, što opet ostavlja svakog istoričara izloženog optužbi da vrednuje etos više nego prikupljene činjenice, među kojima često ima i međusobno protivrečnih.

Sargonov legendarni opis njegovog ranog detinjstva ima neke prepoznatljive konotacije:

Majka mi je bila podmeće [vilinsko dete podmetnuto umesto ljudskog], oca nisam poznavao... Stavila me je u korpu od trske i katranom zapečatila poklopac. Otisnula me je u reku, koja me nije potopila...

U ovoj priči sasvim su lako vidljivi motivi pripovesti o malom Mojsiju, hinduističkom bogu Krišni, Edipu i Mesiji. Po svemu sudeći, posredi je arhetipski mit, rekvizit svih sličnih proto ili kvazibožanskih ličnosti. Slično kao Mojsije gotovo hiljadu godina kasnije, i Sargon je pronađen, usvojen i srećno je rastao u svom novom domu, u kraljevstvu Kiš, koje je pripadalo prvobitnoj sumerskoj civilizaciji. Sargon se uzdigao do važnog položaja na održavanju kanala za navodnjavanje i zapovedao je velikom četom radnika, koji su verovatno bili i rezervna vojna snaga, vični rukovanju oružjem. U svakom slučaju, Sargon je stekao njihovu odanost i oni su mu pomogli da oko 2354. godine p. n. e. zbaci vladara Kiša Ur-Zababu.

Ubrzo pošto se uspeo na vlast, Sargon je osvojio nekoliko susednih sumerskih gradova, među kojima Ur, Uruk, pa možda i Vavilon. Posle svake pobe porušio bi zidine grada i grad pripojio akadskom carstvu. Prema sumerskim izvorima, Sargon je osnovao Akad, prestonicu carstva. Prema

zapisu na jednoj tablici, „iskopao je zemlju iz jame vavilonske i sagradio blizanca Vavilonu odmah uz Akad“.* Sargon je tu sebi podigao dvorac, uspostavio svoj upravni aparat i napravio kasarne za svoju vojsku. Utemeljio je hram posvećen Ištar, akadskoj boginji plodnosti i rata, Zababi, ratničkom bogu Kiša. Nažalost, arheolozi još nisu pronašli Akad i ovo ostaje „jedini vladarski grad u drevnom Iraku čiji nam je položaj i dalje nepoznat“**, što nam uskraćuje bilo kakve neposredne arheološke dokaze i ograničava nam znanje na vavilonske tablice i tekstove sročene često vekovima kasnije.

Sargonove ambicije su rasle i on je poveo nekoliko vojnih pohoda, obznanivši nameru da proširi carstvo na čitav njemu znani svet, što je obuhvatalo ništa manje nego ceo Plodni polumesec. U tome na kraju nije uspeo, ali domašaj njegovih osvajачkih pohoda svejedno ostaje zadivljujući. U docnijim vavilonskim tekstovima, poznatim kao Ep o Sargonu, govori se o tome kako je tražio savet od svojih potčinjenih zapovednika pre nego što bi se otisnuo u svoje častohlepne pohode, što nas upućuje na vrhovnog zapovednika dobro uhodane ratne mašine, a ne despotskog vladara ili megalomanijaka kakvog sugerišu njegova teritorijalna stremljenja. Nije nikakvo čudo što su njegovi podvizi ušli u kasniju legendu:

[Sargonu] nije bilo ni suparnika niti ravnog. Njegov sjaj zračio je po svim zemljama. Preplovio je more na istoku. U jedanaestoj godini osvojio je zapadnu zemlju do najdaljih međa i podveo je pod svoju vlast. Postavio

* Letopisi prvih careva, letopis br. 20 u Albert Kirk Grejson, *Asirski i vavilonski letopisi* (Albert Kirk Grayson, *Assyrian and Babylonian Chronicles*). (Prim. prev.)

** Žorž Ru, *Drevni Irak* (Georges Roux, *Ancient Iraq*). (Prim. prev.)

je tamo svoje kipove i prevezao plen sa zapada na teglenjačama. Postavio je svoje dvorske službenike na razmacima od po pet dvostrukih sati i vladao je u jedinstvu nad plemenima svih zemalja. Pošao je na Kazalu i pretvorio Kazalu u ruševine te ni ptica nije imala gde da sleti.

Kazalu je, po svemu sudeći, bio jedan od prvih gradova koje je Sargon osvojio, a nalazio se verovatno istočno od Eufrata, nedaleko od Vavilona. Krajnji doseg Sargonovih osvajanja ostaje poštovanja dostojan. Njegovi ratnički podvizi doveli su ga do istočnih obala Sredozemlja, „do kedrove šume i srebrne planine“. Smatra se da se ovo odnosi planinske vence Amanos (danas Nur) i Tavor (Taurus), koji se pružaju granicom Anadolije. Neke legende ukazuju na to da je prešao i preko ovih venaca, u samu Anadoliju, što bi zaista imalo smisla, jer su neprijateljska plemena držala planinske prelaze, a to znači imala i nadzor nad akadskim trgovačkim putevima prema Anadoliji, Jermeniji i Azerbejdžanu, odakle je Akad dobavljaao kalaj, bakar i srebro.

Možda su ta plemena takođe razlog Sargonovih vojnih pohoda ka jugu, koji bi obezbedili puteve snabdevanja istim tim metalima s jugoistoka Persije i iz Omana. Ovaj pohod, ili dalji prodori ka istoku, takođe bi zaštitili pristup lapis lazuliju sa severoistoka Avganistana. Taj poludragi kamen, veoma cenjen zbog izrazite plave boje, može da se ispolira i da se koristi za perle, amajlije i inkrustacije za statuete. O Sargonovim pohodima na jug poznato nam je više pojedinosti. Rečeno je da je „oprao svoje oružje u moru“, što će reći u Persijskom zalivu.*

* S vremenom će to postati ritual kojim će akadski vladari obeležavati završetak uspešnog ratnog pohoda.

Sargonova osvajanja na jugu protezala su se severoistočnom obalom Persijskog zaliva sve do Ormuskog moreuza. Prema zapisima o jednom drugom njegovom pohodu, Sargon je svoje carstvo proširio jugozapadnom obalom zaliva do Dilmuna (današnjeg Bahreina) i Magana (Omana). Takvi podvizi izgledaju nam možda izuzetni, ali su i dalje verovatni. Zabeleženo je da su Sargonov dvor i stajaća vojska brojali pet hiljada i četiristo ljudi, „koji su svakodnevno jeli hleb pred njim“. Kasniji tekstovi govore o tome kako je zaplovio preko Zapadnog mora (Sredozemlja) i stigao do Keftijua ili Gaftora, kako se naziva u Bibliji. Obično se smatra da je to Kipar ili možda čak Krit. Takvo je bilo Sargonovo carstvo da je, kako je rečeno, akadski vladar proglasio: „Odsad svaki vladar koji bi hteo da se prozove meni ravnim neka pođe svuda gde sam ja bio!“

Kao što ćemo videti, glavari (i građani) većine kasnijih velikih carstava gajiće slična osećanja veličine, koja će odjekivati kroz milenijume podsmevajući se onima što slede, da bi se oni potom podsmevali njima. Taj paradoks možda najbolje ilustruje Šelijevo pesma o caru Ozimandijas, koji se razmetao: „Gledajte dela moja i strepite pred njima!“, ali od svih tih dela ostao je samo divovski polomljeni kip i pala, poluzakopana glava, a „oko njih na sve strane pust pesak leži ravan“. * Sargon je bio prvi Ozimandijas. ** Čak i danas još imamo šta da naučimo iz priče o njemu. Od rimskih careva preko Napoleona pa do Hitlera i posle njega, snovi o veličanstvenosti carstva ostaju ukorenjeni u sadašnjosti koja poseže ka večnosti.

* Stihovi su navedeni prema prevodu Ranke Kuić u zbirci *Pesništvo evropskog romantizma*, Prosveta, Nolit, Zavod za udžbenike, Beograd, 1982. (Prim. prev.)

** Šeli je zapravo pesmu zasnovao na faraonu Ramzesu II, koji će vladati Egiptom oko hiljadu godina posle Sargonovog doba.